

ОСНОВНИ СМИСАО ИГРЕ

Игра је веома важна и за психофизички развој сваког детета. Деци треба што је могуће више телесног кретања и вежбања, потребне су разноврсне моторичке активности, слобода креативности и позитивне емоционалности. Дете ће се играти све док му омогућавамо и нудимо игру, јер, жеља за игром присутна је увек. Игра је инстинктивна потреба, дете у природи свог бића носи потребу за игром.

Игра је основни облик дечије активности кроз коју деца изражавају своје интересе и задовољство, деца упознају околину и природу, стичу и проширују знања и животна искуства. У игри дете одраста, развија своја чула и осећања, васпитава се, стиче самосталност и социјалну зрелост. Она обогаћује детињство и нераздвојиви је његов пратилац.

Посебна улога игре у настави физичког васпитања огледа се у чињеници да она кроз бројне и разноврсне телесне активности снажно утиче на правилан телесни раст и развој и на развој биолошких функција и система, као и на здравствено стање у целини.

Основно средство којим се понајвише служимо у редовној настави физицког васпитања, као и у ваннаставним активностима је **ИГРА**. Корене игре као саставног дела људске културе, налазимо у далекој прошлости у свим државним формацијама и на свим ступњевима друштвеног развоја. Посебно се игра помиње код: старих Грка, Египћана, Индијанаца, Вавилонца и Римљана, као део опште културе, присутна је на свим ступњевима друштвеног развоја. Игра је одувек била пријатна активност где се изражавају како индивидуалне, тако и колективне способности у свим приликама и посебно непредвиђеним ситуацијама. Игра постоји откад постоји човечанство. Бројни педагози и познати мислиоци за игру кажу да је нагонска активност која настаје као израз унутрашњих побуда и жеља за одређеном активношћу и тежње човека да се креће што је у његовој природи одувек било.

У улози значају игре изречено је много и много речи, мудрих порука, мисли и сетенци. Наводимо неке:

“У игри је стваралачка делатност да дете не понавља пасивно и бесмислено. Оно мења, допуњава и измишља нове елементе“ (А. А. Љубљанка).

„Када је задовољење које проистиче из активности довољно да је покреће, онда се то зове игра. Међутим, ако је потребна нека спољашња принуда или обзир да би се она обавила онда ће за то бити прикладније неко друго име“ (Кил Патрик).

„За здравље детета и његов правилан развој игра и покрети су потребни колико је ваздух потребан дисању, а светлост Сунца биљци“ (Е. А. Аркин).

„Игра је вежбање чијим се присуством дете спрема за живот“ (Лесс Залф).

„Једном, заувек и коначно, човек се игра само тамо где је човек у пуном смислу, потпун је човек само тамо где се игра“!-(Силер).

„Игра служи припремању за озбиљан живот. У игри се вежбају основи који су важни за касније озбиљне функције“ (Кери Грос).

„Игра је здравија од млека, игра је важнија од воде, игра је за човека најлепши дар слободе“ (Љубивоје Ршумовић).

„Царства и устојства нестају, игре остају, са истим правилима, а понекад и са истим направама. Оне се одвајкада шире по читавом свету, отуда оне пружају доказ о сличности људских природа“ (Р. Кајоа).

Игра својим интересантним садржајем испуњава живот детета, богати његово искуство, шири његов видокруг. У игри је дете весело и она је главни фактор његовог снажења и здравља. Ето зашто у распореду дана установа за предшколско васпитање треба да има довољно времена за слободне и покретне игре, а дати детету могућност да се слободно игра, значи дати му могућност да живи весело и срећно.

У играма се код деце испољавају склоности ка подражавању. Играјући се, дете подражава људе из своје средине: животиње, кретање воза, аутомобила итд.

“Посматрајте, слушајте како се понашају девојчице према својим луткама, а малишани према својим фигурицама војника и коња, па ћете видети како се у фантазији детета одражава стварност живота, који га окружује.”- Ушински

Сваку добру игра прати осећање задовољства и радости. Ако дете у игри не осећа задовољство, оно такву игру брзо прекида.

Игра је од огромног значаја за умно васпитање детета.

“До седме године зивота дете учи играјући се“ - каже Ушински.

Максим Горки:”Игра је пут детета за упознавање света у коме живи“, а Надежда Крупска:”Игра је начин упознавања детета са спољним светом. Игра је за децу учење, игра је њихов рад, игра је за њих озбиљна форма васпитања, игра је неисушна и прека потреба дечијег организма који расте“.

Игра приморава дете да прикупи све своје способности, своје знање и умење, да се сећа свега што је видело, чуло и да решава задатке. На тај начин у игри се детету даје могућност да развије своју активност и своје мисли. Из до сад изложеног може да се изведе овај закључак:

У игри, и кроз игру дете се свестрано развија;игра је неопходна за његово здравље и његов телесни развој; игра оспособљава развитак његовог ума, карактера, разборитости, досетљивости, омогућава стицање искуства, васпитава интерес за разна занимања, за рад. У игри дете испољава своја осећања, мисли, жеље, машту и особине свог карактера. Из горе наведених разлога одлучили смо се да стручно-теоријски осмислимо смисао дечије игре.